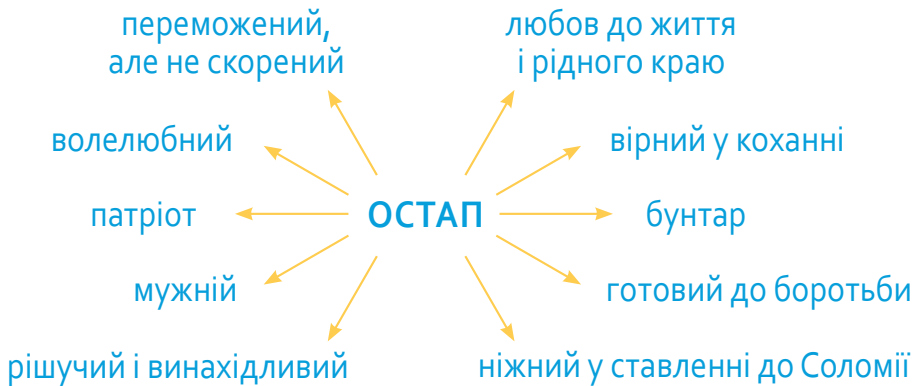

Повість Михайла Коцюбинського «Дорогою ціною»

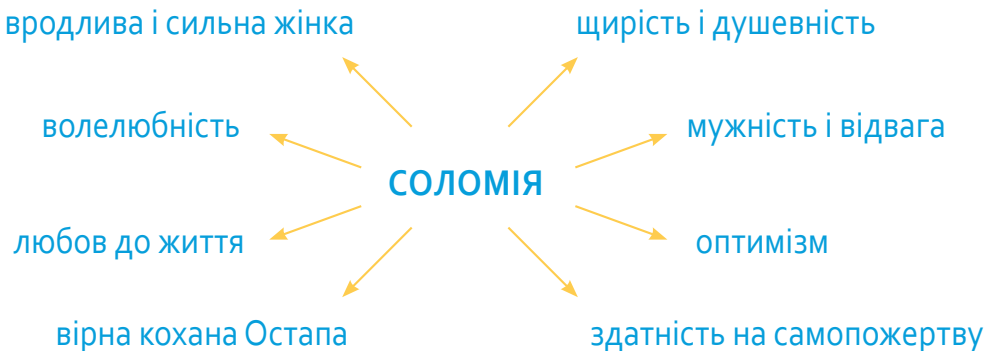
СЕНКАН ДО ОБРАЗУ СОЛОМІЇ

Соломія
мужня, безстрашна
тікала, шукала, визволяла
за коханого віддала життя
українка

АСОЦІАТИВНЕ ГРОНО ДО ОБРАЗУ ОСТАПА

АСОЦІАТИВНЕ ГРОНО ДО ОБРАЗУ СОЛОМІЇ

ФАНФІК ДО ПОВІСТІ «ДОРОГОЮ ЦІНОЮ»

Старий Остап все частіше чув її поклик: «Оста-а-пе-е!», – все більше думав про неї, коли годинами дивився на тиху блакить ставка, однак бачив лише своє відображення. Він намагався заспокоїтися, але не міг. Його літа минали повільно, поступово додаючи кожного разу по ще одній зморшці на старече чоло. Селяни з навколишніх сіл добре ставилися до Остапа, знаючи з розповідей своїх батьків про його молодість. Відомо їм було й те, що кожного року старий вирушає пішки на берег Дунаю, щоб зустрітись зі своєю Соломією, сидить там до пізньої ночі, а згодом повертається назад. Напевно, кожна дитина в селі нічого більше не боялась, як його старечих гострих очей – великих, сірувато-зелених, які ніби дивилися на тебе, але були водночас німими. Ходили чутки, що колись в молодого Остапа були чисті, блакитні очі, але після загибелі Соломії вони зробилися такого ж кольору, як і той Дунай, що забрав його милу.

Ось знову незабаром має настати той час, коли старий буде іти до неї. Чути було клекіт води у ставку, зелені комиші рухалися за вітром, потиху створюючи нижній заколисувальний шум. Слухав Остап цю тиху мелодію, але ще більший смуток огортав його.

– Десять літ я ходжу до тебе і шукаю своїм поглядом, але не з'являєшся ти із хвиль Дунаю, не хочеш заспокоїти мою старечу душу. Я дивлюсь в нещадну річку, а бачу тільки самого себе. Ось настає час, коли я знову маю вирушати до тебе, але ноги мої вже не слухають мене, – і Остап похилив голову.

Комиші все голосніше шуміли, немовби якийсь звір навмисне їх тормосив. Остап усе дужче картав себе за те, що не може цієї пори побачитися з милою.

А вітер все ближче доносив дивний шум. Остап аж стрепенувся. А шум був недалеко, зовсім поруч, на ставку. Остап заледве піднявся зі старого ганку і вирушив до оброслого комишами ставка. Аж раптом в його вухах прозвучало вже знайоме йому: «Оста-а-пе-е!», – а згодом: «Глянь сюди ж на обличчя мое!». Остап рвучко нахилився до води і побачив... своє відображення, а у вухах і далі звучало: «Глянь сюди ж на обличчя мое!».

Спокійна блакить озера раптом покрилась кругами від крапель. То плакав від зворушення і щастя старий Остап. Він зрозумів, що весь цей час його люба була з ним, була в його пораненому серці, яке тепер почало швидше битися. Він іще раз глянув у воду, і в озері відбилося обличчя старого дідуся з чистими блакитними очима.

Ходять легенди, що старий Остап прожив від того часу ще десять літ і славився на всі села своєю життєрадісною вдачею, кажучи, що любов втрачена дорогою ціною є вічна, вона назавжди залишається в нашому серці.